

2018. december 31. - **Olvasóink, előfizetőink szíves és megértést kérő figyelmébe**

Egy riporter azt kérdezte tőlem egyszer, meddig lesz magyar újság Ausztráliában? Azt válaszoltam: amíg lesznek magyarok, addig újság is lesz! Ezt a 25 évvel ezelőtti hetyke választ ma már szívesen visszavonnám, hiszen most már tudom, nemcsak rajtam múlik, rajtam áll a Magyar Élet léte.

Nagyobb erők, jelenségek, változások befolyásolják, alakítják sorsunkat, mint a magunk akarata. Ki gondolta volna, hogy egy új kommunikációs rendszer, mely felgyorsítja, megkönnyíti munkánkat, egyben a nyomtatott sajtó halálos ítéletét is magában hordozza. Nem a mi lapunk az első, sokkal nagyobbak és erősebbek is áldozatul estek az Internetnek.

A lapban egyre sűrűsödő gyászjelentések egyértelműen jelezték öregedő olvasótáborunk folyamatos zsugorodását is. Ugyanakkor a fiatalok már nem igénylik a nyomtatott újságot, ők a számítógépen keresztül szerzik be az információt és azon keresztül is kommunikálnak egymással.

Míg több évtizeden át csakis a lap hasábjairól értesülhettek az olvasók a soron következő rendezvényekről, itt olvashatták a krónikákat, beszámolókat, manapság ezt a szerepet a Facebook, az email tölti be. Úgy érezzük az egyesületek, szervezetek nagy része már nem tartja fontosnak lapunk szerepét a tájékoztatásban.

Az előfizetések csökkenése mellett a hirdetések is egyre ritkultak, mígnem eljutottunk arra a pontra, mikor a bevétel már nem fedezte a lap nyomtatásának és postázásának költségeit. A Magyar Élet büszkén mondhatja magáról, hogy csaknem négy évtizeden át teljesen önálló, önellátó vállalkozás volt. Nem kaptunk – nem is kértünk – segítséget senkitől. Sem az ausztrál, sem a magyar államtól nem kaptunk, nem is igényeltünk támogatást.

Négy évvel ezelőtt jutottunk el arra a pontra, mikor elfogadtuk a magyar állam részéről felénk nyújtott segítő kezét. Értékeljük és előre megköszöntük a jó szándékot, ám hamarosan kiderült, a támogatásokat kifejezetten szervezetek, egyesületek kaphatják csak meg, nem egy magánvállalkozásnak minősül újság. Ez esetben az a szerep, amit a lap éppen a támogatandó szervezeti élet fenntartásában játszik, nem elegendő a bürokrácia legyőzéséhez.

Négy éven át tartó szélmalomharc után arra a következtetésre jutottunk, hogy nem méltó hozzánk ez a kilincselés, az sem méltányos, hogy a szövetségek vezetőit dolgoztassuk, hogy nevünkben pályázzanak és számoljanak el a támogatásként rajtuk keresztül számunkra kiutalt összegekkel. Hálásan köszönjük a Magyar Szövetség Victoria államban működött, majd Brisbanebe áthelyezett vezetőségének, hogy felvállalta ügyünket és segítségükkel eljutott hozzánk a magyar állami támogatás, mely az utóbbi két évben kiegészítette a lap megjelenéséhez szükséges összeget. Így is bizonytalan volt a miniszter által megítélt támogatás, ha nem válaszolunk a kérelmezési űrlapon kitöltendő, az újságra semmiképpen nem vonatkoztatható kérdése sokaságára, miközben hosszú hónapok teltek el az elbírálásig. Nem volt elég annak a ténynek igazolása, hogy az újság fontos feladatot lát el a kormányzat nemzetegyesítő programja érdekében. A kérés külképviseleti megtámogatásnak köszönhetően vált végül is eredményessé.

Be kell látnunk, hogy a jövőben ezzel a nehézkes, komplikált és legfőképpen bizonytalan és kiszámíthatatlan rendszerrel nem tudunk megbirkózni.

A Magyar Élet szerkesztősége sajnálattal tájékoztatja előfizetőit, hogy december elsejei hatállyal már nem fogad előfizető befizetést. A kiadó úgy döntött, a szerkesztőség tagjaival

egyhangúan, hogy a Magyar Élet c. lap 2018 végén megszűnik, a lap többé nem jelenik meg nyomtatott alakjában.

Így a decemberi esedékes előfizetéssel kapcsolatos felszólító levelek sem kerülnek postázásra. Azonban a kiadó és a szerkesztőség meghálálva a laphoz való sok éven át tartó hűségüket, kitartó támogatásukat, természetesen december végéig postázzuk az újságot, sőt hasonló köszönet jeléül, postázzuk az októberi és novemberi előfizetéssel hátralékban lévők számára is. Kérjük, hogy akiknek az előfizetésük 2019-ben járna le – ha tehetik – tekintsenek el a visszautalásokról, és kezeljék megértően, mint közös vállalkozásunk közös veszteségét. Aki ezt méltánytalannak ítéli, kérjük jelentse be igényét, amit természetesen figyelembe veszünk. Nagy szeretettel gondolunk minden Olvasónkra, akik az elmúlt sok évben értékelték és előfizették lapunkat, akikkel együtt egy szellemi tábor nagy családját képeztük. Most arra kérjük őket, ne kezdeményezzenek, a lap további működését célzó kampányt, mert döntésünk végleges.

Négytagú szerkesztőségünk már évekkel ezelőtt lemondott fizetésről, vagy bármiféle költségtérítésről, tettük, amit magyarságtudatunk, magyarságszeretetünk megkövetelt. Tennénk továbbra is, ha csak ezen múlna...

A 97 éves Csapó Endre minden bizonnyal bekerülhetne a Guinness rekordok könyvébe, mint a legidősebb máig aktív, rendszeresen publikáló főszerkesztő azzal a hihetetlen teljesítménnyel, hogy 53 éven át (a Magyar Élet 40 évét megelőző 13 évvel együtt míg az Ausztráliai Magyarságot szerkesztette) hétről hétre megírta vezércikkeit. Írásait nemcsak az itteni olvasók értékelik, de Magyarországon is egyre népszerűbb, egyre többen figyelnek sajátos éleslátására a politikai fordulatok megítélésében. Jelenleg életműve könyv alakban való megjelentetésén dolgozik. Hat kötet már megjelent, jó munkát a további négyhez!

Józsa Erika, szerkesztőségünk legfiatalabb tagja már maga is 30 éve látja el a sydeny-i szerkesztő feladatait. Ahogy az iroda egy laptoppá zsugorodott, a falak közül kiszabadulva időnként a legváratlanabb helyekről küldte írásait, vagy továbbította közlésre Melbournebe a hozzá befutott anyagokat. Ő készítette el a lap weboldalát és látja el a webmester feladatát, hétről hétre felfrissítve az új lapszámmal. Erika a weboldalt a nyomtatott lap megszűnése után is fenntartja majd. Amellett, hogy archívumunk elérhető lesz rajta, új szerepet, feladatot is szán neki az ausztráliai magyar egyesületi élet, kultúra, tájékoztatás központi találkozóhelyeként.

Bagin Livia évek során megjelent interjúorozata valóságos arcképcsarnok. Az újságkészítésnek vannak nem látványos feladatai, mint a szöveg hasábköbe rendezése, a hibák kiszűrése, a kiemelések jelölése, ami külön figyelmet és szorgalmat igényel. Nem látványos, amikor már minden a helyén van, de nélkülözhetetlen feladat. Külön értékelendő, hogy az utóbbi időben felmerült egészségi problémái ellenére sem lassította a tempót.

Az pedig, hogy a lap az elmúlt 40 év során minden héten megjelent, annak is köszönhető, hogy a lap kiadójának és egészében véve mindenesének – szerény személyemnek – olyan szerencséje volt, hogy még néhány napos nátha sem döntötte soha ágyba.

Igaz a mondás, hogy minden cselekedet előbb-utóbb elnyeri méltó jutalmát vagy büntetését. Ez reám úgy igaz, hogy a jutalmam egy, az emigrációban egyedülálló, csodálatos és sok éven át működő sikeres hetilap és, hogy képes voltam az elmúlt 5–6 év során évi 50 héten át, heti 7 napot dolgozni. A büntetés egy immár veszélyesen környező fizikai és szellemi fáradtság. Elhangzott a jó szándékú de naiv javaslat: adjuk át a gyeplőt egy fiatal, a modern kor szellemét képviselő gárdának.

Nos: itt az alkalom, bárcsak lennének fiatalok, akik létrehoznak a maguk igényei, ízlése és elvárásai szerint egy új ausztráliai magyar újságot! Egy előfizetőre máris számíthatnak

személyemben!

A Magyar Élet Szerkesztősége fájó szívvel és tiszta lelkiismerettel búcsúzik el olvasóitól.

Márffy Attila

A mi magyar újságunk

Életét az ausztráliai magyarság szolgálatának szentelte. A hazai hírekre sóvárgó, idegenbe szakadt ember tájékoztatást, a szervezeti élet országos hírcsövet talált benne.

Az 1957-es melbournei Magyar Élet hetilap, az 1961-es országos Magyar Szó, valamint az 1964-es sydney-i Ausztráliai Magyarság leszármazottja. Akár elődeit, a szülőföldre való ragaszkodás és a nemzeti identitás keresése hívta életre.

A különböző hullámokkal érkezett magyarok közös vonása - legyen 56-os, 49-es, vagy 80-as - az, hogy a szülőföld határát átlépve elvesztették addigi életük értékeit és megvalósításait, fájdalmas módon egész identitásukat. Egy idegen, más nyelven beszélő, másként gondolkodó, más értékeknek hódoló országban keresték újra önmagukat, építették fel az új énjüket. Az újság helyreállította a régi értékrendet, összekapcsolta őket egymással, visszaadta született értékeiket és identitásukat. Tájékoztatót és nevelt. Szólt azok helyett is, akik odahaza nem szólhattak, tudatta a külvilággal amit a diktatúrák titkolni próbáltak.

Tette ezt abban a korban, mikor hetekig tartó postai úton közlekedtek az otthoni hírek, amikor hazautazni legtöbbször számára nemcsak hogy kockázatos, de egyenesen életveszélyes lett volna, és amikor a kontinens különböző szegleteiben élő magyarok csakis az újságon keresztül értesülhettek egymás dolgairól.

De tette azután is, hogy szabaddá vált az út, leomlottak a határok. Megtalálta feladatát az új korszakban is, amikor társlapjai világszerte - úgy gondolván, hogy szerepük megszűnt - felszámolták önmagukat. Pedig az új korban is, sőt talán akkor még inkább szükség volt iránytűre, amely segítse a tájékozódást az otthoni politikában.

S tette a lap a dolgát azután is, hogy a papír és nyomdafesték kiment a divatból, hiszen régi olvasótáborra igényelte ezt a régimódi tájékoztatást.

Tette amíg bírta erővel. Utolsónak maradt, miután a világ széltejében-hosszában sorra mind megszűntek a magyar diaszpóra újságjai.

Hosszú, nehezen viselt szenvedés után, az utolsó percig harcolva, 61 esztendővel az első ausztráliai magyar újság létrejötte után, folyamatos megjelenése 41. évében 2018 december 31.-én örökre lehunyta figyelő szemét a Magyar Élet. Lapjain egész történelmünk, ausztráliai létünk minden fontos mozzanata. Események, emberek, arcok, sikerek, kudarcok. Betűin keresztül jelenlétünk a világban, szavunk az otthoni médiákban. Egyedülálló volt és egészen a miénk: A MI MAGYAR ÚJSÁGUNK.VOLT.

Józsa Erika

Szép feladat és jó munka volt

A Magyar Élet hetilap betöltötte hivatását. Akkor jött létre, amikor nagy szükség volt rá, és akkor szűnik meg, amikor már elmúlik mind az a lehetőség amiben az itteni magyar társas élet alakító tényezője lehetett.

Ami a hivatást illeti, könnyű felelni a kérdésre. Egyszerre megjelenik Ausztráliában vagy 25–30 ezer magyar új életet kezdeni, pár éven belül, a múlt évszázad közepén. Mindannyian hazájukat elvesztett, megtört vagy induló egzisztenciával. Nagyjából itt ismerik meg egymást, néhány éven belül egyesületek, egyházközösségek keretében élénk társasélet alakul ki.

Társadalomlélektani különlegesség, aligha jön létre ilyen mégegyszer.

Úgyszólván minden nemzeti érdekű közösségi és egyéni cselekedet ennek az első bevándorlási hullámnak a munkája, ők fektették le a közösségi szervezeti hálózatot, hozták létre a tartós intézményeket. Mind ennek alapja a még királyi Magyarország kormányzósági idején történt nemzeti szellemű iskolázottság.

Harminc év telt el havi és helyi lapok több-kevesebb sikeres megjelenésével, amire létrejött az egységes terjesztésű, nemzeti szellemiségű hetilap. Pénzkérdés volt, hiszen egy módos mecénás már magyar hetilappal várhatta volna az 1949–50-ben érkezetteket.

A Magyar Élet elődjének tekinthető a Sydneyben 1964-től megjelenő Ausztráliai Magyarság, amely – a többiekől eltekintve – már nem egyesületi értesítő volt, már általános újságos szolgáltatást adott, hírekkel, beszámolókkal, politikai, irodalmi tárcával és hirdetésekkel. Ezt a tartalmat vittük be a megvásárolt helyi melbournei hetilapba, amely megfelelt a várakozásoknak, országos terjesztésű hetilap lett.

A Magyar Élet 1977-ben családi vállalkozásként indult, Ady János és (házassági hűségben magyarrá lett) felesége Margaret jelentős anyagi befektetéssel és szorgalommal hozta létre. Ebbe csatlakozott be a Csapó család (Endre, Miklós, Juci). Néhány év múltán Ady János átadta laptulajdonosi szerepét Márffy Attilának, aki ugyancsak családi erővel látott neki a feladatnak. A lap Melbourneben készül, ott kell borítékozni, ott kell foglalkozni az előfizetőkkel, onnét kell postázni. Felesége Ági még otthoni magyar iskolázottsággal, anyósa Gabi még otthoni irodalmi szerkesztőségi gyakorlattal kiváló munkatársak voltak.

A 80-as években a megnagyobbodott szerkesztői és kiadói feladatokra nagy segítséget kaptunk Józsa Erika csatlakozásával, sydney-i szerkesztőként ellátja az adminisztrációs feladatokat, írásaival gazdagítja a tartalmat. Ugyancsak nagy segítséget kapott a melbournei szerkesztőség Bagin Lívia csatlakozásával, aki az újság szövegrendezési feladatait végzi el, és nem mellékesen színessé teszi a tartalmat interjú készítésével. A hetilap, élete folyamán átélt három jelentős nyomdatechnikai forradalmat, úgy hogy minden héten pontosan megjelent. Kezdetben az ólomba öntő betűszedőgéppel készült sorok összezárt készletét emelték a nyomógépbe, ahol festékezés és nyomás alapján került a szöveg a papírra, persze megfelelő gyorsasággal 4 oldalanként. Ez volt a magasnyomás, mint amilyen például a gumibélyegző alkalmazásakor, a festékezett kimagasló részek nyomódnak a papírra. Ady János ilyen felszerelést vásárolt meg, amit egy éven belül ki is dobott, mert jött az offset eljárás. Nekem akkor már volt offset berendezésem, a havilap képes oldalait azzal nyomtam. Fiam is elleste a technológiát, Ady elcsalta, így Miklós vezette be a Magyar Élet részére az új technológiát. Azután jött a betűszedés forradalmi változása, majd a digitális oldaltördelés számítógépen. Minden nehézségen árfutottunk.

Olvasótáborunkból sokan munkatársakká váltak. 2003-ban, a 25-ik évfordulónkra összeállított lista szerint a gyakrabban szereplők az alábbiak:

Ausztráliából

v. Bányay László • Csepelyi Rudolf • dr. Bodolai Zoltán • dr. Pócza Lajos • Malonyay Éva • Kardos Béla • Petri Béla • Legárd László • Teichel Mária • dr. Galló Géza • Oláh Dezső • Mészáros László • Rozgonyi Magda • Altorjai Ervin • Ignác Ferenc • Ruttkay Arnold (Só Bernát) • dr. Botond Pál (Botond István) • Novák Mária • dr. v. Dezséry András • Ady Margaret • v. Majláth György • dr. Gallus Sándor • dr. Varsányi Gyula • dr. Nemes Imre • Kroyherr Frigyes • Linka Márton • Törzsök Sándor • Domahidy András • Gaál Gyula • dr. Ábel András • Faith Ferenc • Panda Imre • dr. Kazár Lajos • Péntes János • Goór György • Bolváry Miklós • dr. v. Endrey Antal • Osváth Éva • Majercsik Etelka • Földváry Gábor • dr. Kósa Géza • Szigeti Éva •

Pétery Miklós • Gulyás László • Gulyás Gyöngyi • Kroyherr Frigyes • Szmolnik Lajos • Vass Ferenc • dr. Török Béla • Balogh Ottó • dr. Nagy Ákos • Arady Erik • Pintér Károly • Sebestyén Béla • Hangay György • Deseő Walter • Szacsvey P#l • Szentirmay Gyula • Tooth Jenő • Albert László • Ceskel Gabriella • Boros Béla • dr. Orosz Márta • Bagin Livia • Harmat Ilona • dr. Cser Ferenc • Holmik Viktor • Bánki Éva

Külföldről

Saáry Éva • Haraszi Endre • dr. Varga László • dr. Fercsey János • Vajda Albert • dr. Nánay Endre • Flórián Tibor • dr. Gábor Áron • Tollas Tibor • Fúry Lajos • Stirling György • Banner Zoltán • Kiss Zoltán • Csonka Emil • dr. Töttösy Ernő • Zolcsák István • dr. Stan- kovich Viktor • Nehéz Ferenc • Frey András • dr. Palotás Zoltán • dr. Hasznos Miklós • Bártfai Szabó László • Fáy István • Filippi István • dr. Mailáth István • Sisa István • Bodnár Gábor • dr. Nagy László • Csurka István • Magyaródy Szabolcs • Zas Lóránt (malomfalvi) • Stelmár G. Ilona • Vígh István • Lezsák Sándor • Matuska Márton • Cúth János • dr. Pusztaszeri László • dr. Csernohorszky Vilmos • dr. Pordány László • Illés Sándor • Kunszabó Ferenc • T. Pataki László • Gombos Jolán • Ft. Hites Kristóf • dr. Kincses Előd • Haynalné Kesserú Zsuzsanna • dr. Hódi Sándor • Kocsis István • Beke György • Csoóri Sándor • dr. Zétényi Zsolt • Sárközy Csaba • dr. Szíjártó István • Bakos István • dr. Gyürk István • Vad Dezső • Boskovics Jenő • Katona Ádám • Pilhál György • Székelyhidi Ágoston • Ludvig Emil • Molnár Pál • Haas György • Malonyai Péter • Kő András • Stefka István • Frigyesy Ágnes • Bayer Zsolt • Hábel György.

Közülük állandó jelleggel belső munkatársak voltak: v. Bányay László, Malonyay Éva, Teichel Mária, Oláh Dezső, Ruttkay Arnold, dr. Botond Pál, és mind a mai napig is Kroyherr Frigyes, Bagin Livia, Kardos Béla.

E felsorolással kívánom érzékeltetni, hogy a hetilap a fénykorában a magyar társadalmi élet tevékenységének serkentője és jóhírének terjesztője volt. Beszámolóinak példamutató ereje volt, általános és hazai tudósításaival naprakész tájékoztatást adott.

Szembetűnő a tengerentúli önkéntes munkatársaknak a magas száma, abban is többséggel az emigrációs írók jelenléte, akik számára fontos volt, hogy írásaik eljutottak erre a távoli földrészre is. Hozzátehetjük, hogy legtöbbjük, beleértve a magyarországiakat is, látogató vendégünk is volt. A kapcsolatok érdekében többszáz példányban küldtük az újságot külföldre.

Nagy gondot fordítottunk arra, hogy a magyarországi nemzeti elit kiválóságai tájékozottak legyenek a mi tevékenységünkről. A NSW-i Magyar Szövetség támogatásával jelentős emigrációs nemzetpolitikai tevékenység folyt. Sajnos az első nemzeti kormány külügyi tárcája érdektelen volt, tartózkodott bármilyen együttműködéstől, pedig eleinte nagy lehetőségek kínálkoztak. A Jeszenszky-féle érthetetlen elutasítás még ma sem oldódott együttműködéssé a külpolitikai szolgálatnál.

Megnyugodva tekintünk vissza az elmúlt fél évszázadra, amely idő alatt volt megfelelő magyar tájékoztatás Ausztráliában, és ez a földrész volt teljesen mentes baloldali újságoktól és szervezetektől.

Magyarnak megtartani a nemzet egy részét derék cselekedet volt. Köszönet illet mindenkit, aki ebben segítőkész volt.

Sydney, 2018. Karácsonyán, **Csapó Endre**

KARÁCSONYI LEVÉL

Búcsú a "MAGYAR ÉLET" hetilaptól

"Elmegyek, elmegyek messzi földre,

nem leszek senkinek a terhére,
nem írok levelet/ és nem is üzenek,
lesz még tavasz, lesz még nyár,
de én nem leszek...." (Mezőségi halottkísérő)

Amióta megkaptam az egyetlen megmaradt hetilapom Mikulás-napi számát, nincs nyugtom. Ebben az esztendőben megszűnt a Magyar Nemzet napilap, amelynek több, mint négy évtizeden át voltunk előfizetői, olvasói. Azután csődöt mondott a Heti Válasz, majd a Magyar Fórum hetilap is szünetel, amelyeket néhány éve szintén előfizettünk, olvastunk. Májusban hunyt el Pogány Erzsébet, a Felvidék. ma kitűnő magyar hírportál alapítója, a Bethlen Gábor Alapítvány hírvivője. Hiányzik! Létharcát vívja másik külhoni fórumunk, a Bécsi Napló is. Ami most Adventkor megrázott; Márffy Attilának, az – Ausztráliában megjelenő egyetlen külhoni magyar hetilap felelős szerkesztője, kiadója– "Elbúcsúzik a Magyar Élet" c. levele.

Szívszorítóan őszinte számadás, hiteles leírása annak a küldetéses küzdelemnek, amelyet társaival együtt – Csapó Endre főszerkesztő vezércikkeivel az élen –, évtizedeken át rendületlenül folytattak. Főként azért, hogy éltessek a magyar nyelvet, kultúrát, hitet az ötödik kontinensre, több hullámban menekült, második hazára lelt, magyarság körében. Példás helytállásukért, nemzetszolgálatukért egy évtizede páros Magyar Örökség-díj kitüntető elismerést kaptak. Megtiszteltetés volt számomra a laudálásuk, amelyből egy bekezdést idézek emlékeztetőül:

„A Magyar Élet és főszerkesztője Csapó Endre cselekvő létevel, hetente megjelenő nívós lapszámaival, írásaival fontos nemzetmegtartó szerepet vállal a diaszpórában. Erről mindenki meggyőződhet, aki rendszeres olvasója a Magyar Életnek, vagy megismerkedik a főszerkesztő „ILYEN A VILÁG” című, 1961 óta írott nagyszerű vezércikkeit tartalmazó, eddig megjelent három kötetével. ... Mindazok, akik olvasták, tanúsíthatják, hogy a főszerkesztő – aki 1948-1991 között nem járt szülőhazájában – jobban érzékeli és elemzi helyzetünket, mint itthoni kollégáinak zöme. Azért mert hű maradt önmagához, vállalt küldetéséhez, nemzetéhez. Nemcsak írásaiban, életében is. A Teleki Pál Érdeméremmel 2006-ban kitüntetett Csapó Endre – az ausztráliai Szent Korona Társaság egyik alapítója, vezetője; az „Egy a nemzet” szellemi mozgalom elindítója – , az ötödik kontinensen igen népszerű. Őszinte, mértéktartó, humánus gondolkodású és szerény közéleti ember. Nélküle és lapja nélkül nem találnánk igazi önmagunkra, nemzetünkre, s nem lenne olyan minőségű a sokfelől rekrutálódott, sokszínű ausztráliai magyar diaszpóra sem, mint amilyennek alkalmunk volt megismerni és több ízben méltatni. ”

Az elmúlt évtizedben zajlott sorsfordító események közepette Csapó Endre és lapja a Magyar Élet hűségese helytállásával igazolta, hogy méltán kapott helyet a Magyar Szellem Láthatatlan Múzeumában. Az 1978-ban – éppen 40. éve egyesült; két régebbi lapból – újjászületett Magyar Élet főszerkesztőjének fogadalmából idézek: "Állampolgári hűségünk Ausztráliához köt, de szellemi hűségünk a magyar népé, amely ezer esztendőn keresztül építette, csiszolta azt a sajátos ízű, színű műveltséget, ami különös szép nyelvünkön oly egyénien fejeződik ki. Hűségünk nem pártoké, vagy csoportoké. ... Mennyezetünk az a magyar égbolt, amely mindazokat betakarja, akiknek szívét-lelkét még melegíti a magyar érzés. Újságunk ehhez kíván lenni szellemi fűtőanyag. Hűségese kívánunk lenni a magyar égbolt világló csillagaihoz is, szellemi életünk, irodalmunk nagyságaihoz." (Bemutatkozás, 1978)...

Ha egyszer akad majd vállalkozó történész, aki a legújabbkori magyar nemzetpolitika sajtótörténetét föltárja, a Magyar Élet kapcsán meglepő fölfedezéseket tehet. ... Borbándi Gyulának az emigrációra vonatkozó korábbi, mérvadó művei mellett, meghatározó jelentőségű

Csapó Endre: Ilyen a világ című, immár a VI. kötetnél tartó sorozata, amelyet 1961-től időrendben állított össze vezércikkeiből. Egyedülálló teljesítmény, rendkívül alapos, hiteles ajándék ez a magyar újságírás doyenjétől, aki 97 éves korát meghazudtolva, hétről hétre izgalmas, nemzeti szellemű európeér írásokkal örvendezteti meg olvasótáborát. Utólag látva elemzéseit, prófétikus előrejelzéseit, megdöbbenünk igazlításán. Nem találni párját a mai magyar publicisztikában. Nélkülözhetetlen támpont az ezredforduló előtti és utáni magyar világ elemzéséhez is, amelynek Orbán Viktor a főszereplője. Soha nem volt még olyan elkötelezett híve külföldön magyar államférfinak, mint mai kormányfőnknek Csapó Endre, az ausztráliai Magyar Életben.

Újévi üzenet c. hagyományos vezércikkében tíz éve, 2008-ban pl. a következőket írta: „Ma Magyarországon lényegében nincs gazdasági szabadság” – mondta Orbán Viktor. Ezért első feladatként a gazdaság felszabadítását nevezte meg. A magyar tulajdonú vállalkozásoknak, az alkalmazottaknak, a családoknak arra van szükségük, hogy a maguk urai lehessenek. Ez szerinte a magyar nemzet igazi életfilozófiája is. Álláspontja szerint a kormány a válságra hivatkozva akarja elfogadtatni azokat az intézkedéseket, amelyeket a társadalom egyszer már visszautasított. Adócsökkentés, növekedési program, kamatcsökkentés nincs, helyette brutális megszorítások vannak – összegezte a kormány lépéseit –, majd közölte: a mai magyar kormánynak nincs gazdaságpolitikája. A Fidesz elnöke a problémákat abban látja, hogy Magyarországon ma elnyomás van, nem politikai elsősorban, hanem gazdasági természetű. Orbán szerint Magyarország „egy gúzsba kötött ország”, ahol a vállalkozó szellemű emberek elé azonnal akadályokat gördítenek, ahol a kormány semmi mást nem akar csak ellenőrizni, hol az adóhivatalon, hol a titkosszolgálatokon, hol a bürokrácián keresztül, és nem engedi, hogy a magyar társadalomban dolgozó energia felszabaduljon.” (AuMÉ 2008 dec.25-2009 jan.1. sz.) Az ausztráliai hetilapban az MDF és az MVSZ rendszerváltó kísérletei is nyomon követhetők; a liberálszocialisták magyarellenes intézkedéseit leleplező, kritizáló cikkekkel együtt. Nem ismerem magyar hetilapot, amely előfizetői és olvasói körének közéletéről, egyházi, kulturális eseményeiről szóló színes tudósításokat, beszámolókat az Anyaország rövid híreivel együtt közölné. Nem feledkezik meg a kapcsolattartásról sem; pl. a Bethlen Gábor Alapítvány és a Lakiteleki Népfőiskola fontos eseményeiről rendszeresen tudósít és átvesz egy-egy fontos írást a hozzájuk közelálló magyar napilapokból is.

Sajnos a viszonyosságra kevés példát említhetünk. Olykor találunk olyan nemzetvédő cikkeket is (Hódi Sándor, Duray Miklós, Tótkés László, Izsák Balázs, Zétényi Zsolt. ...), amelyek a Kárpát-medencében nem kaptak helyet. Személyes köszönetem Csapó Endrének, aki a Magyar Élet 2018. nov. 15-i számában olyan köszöntőt írt 75. születésnapomra, amelyhez hasonlót a hazai sajtóban nem találni.

És lecsapott a villám! Három hét múltán, megjelent Márffy Attila lapbúcsúztatója "Olvasóink és előfizetőink szíves megértést kérő figyelmébe" alcímmel. Bízom abban, hogy a Magyar Élet olvasói között akad néhány felelős magyar politikus, döntéshozó, aki fölfigyel az alább idézett sorokra; s pironkodva, vívódva olvassa el többször is az egész levelet, mint jómagam tettem.

Legutóbb közérdekű Karácsonyi levelet 2010. december 16-án, a Magyar Katolikus Rádió védelmében írtam. Akkor még bíztam abban, hogy a 2004-ben alapított középhullámú adó megmenthető; műsorának színvonala, vezetőinek szándéka, egymilliós hallgatótábora kellő garancia a léteire. Nem voltam egyedül, mégsem tudtuk megmenteni a Márton Áron Emlékéremmel 2010-ben kitüntetett, Bábel Balázs érsek úr által laudált rádiókat. Pedig beköszöntőjét: "Itt a Magyar Katolikus Rádió! Örömhír mindenkinek!" az egész Kárpát-medence

területén várakozással hallgatták, egyházi és közéleti kulturális műsorát növekvő számban követték határon innen és túl nemzetársaink. Az akkortájt fölgerjesztett médiaháború első áldozataként 2011. január 16-án fölszámolták a II. János Pál pápa áldásával elinduló középhullámú adást, megfosztották hallgatósága zömétől a 6. éves Magyar Katolikus Rádiót. ...

Bízom abban, hogy a 60. éves Magyar Életre az ötödik kontinensen más sors vár. Levelemet a karácsony éjféli szentmisét követően fejezem be, abban a reményben, hogy az ausztráliai Magyar Élet hetilap LX. évfolyamának utolsó száma után tovább él; szélesebb körben jut el az olvasókhöz nemcsak Ausztráliában, de világszerte, elektronikus változatban. Igaz, hogy ez a változat nem lesz olyan kedves számomra, mint a Gutenberg galaxis jegyében megjelent papíralapú hetilap, de örülök, ha az ausztráliai magyar újság megmarad. Köszönetet mondok az egyedülálló magyar hetilap létét, működését áldozatos munkával és anyagi ráfordítással biztosító Márffy Attila felelős szerkesztőnek és kiadónak, a lap szellemiségét meghatározó Csapó Endre főszerkesztőnek, a Szerkesztőség tagjainak és előfizetőinek. Maradandó értéket, örökséget teremtettek és hagynak az utódokra. Isten éltesse, áldja meg őket a magyar diaszpóra kincses örökéért, a Magyar Élet hetilapért.

Boldog Új Esztendőt kívánok! Köszönettel és szeretettel:
Buda, 2018. december 25-én.

Bakos István

művelődéskutató,
a Bethlen Gábor Alapítvány kurátora